

skal være 30 Aar ud over hans Død; men Sagen er, at hvis de Grindringer, som jeg for tillod mig at improvisere, maatte findes at indeholde noget Rigtigt, saa vilde det vistnok være urigtigt overhovedet at sætte en saadan Indskrænkning. Disse Grindringer berørte den høitagtede Indenrigsminister ikke synderligt; han indrømmede endog saa Rigtigheden af disse, naar han gjorde den Bemærkning, at saalænge der eksisterer Plader, Former og Modeller, saa er i Virkeligheden en Udbildning at erholde tilfjæds, thi det kommer jo ikke an paa, om de for Dieblikket ere trykte, men om det er muligt at faae en saadan Udbildning. Jeg tvivler imidlertid paa, hvis den høitærede Ministers Endringsforslag bliver vedtaget, at Nogen da vilde kunne rammes af Lovens Straf, Konfiskation osv., naar han havde tilladt sig at flabe Plader, Former eller Modeller, uvidende om, at saadanne muligt eksisterede, men fuldkommen vidende om, at han forgjæves havde bestræbt sig for at erholde Udbildninger tilfjæds; jeg tør med fuldkommen Sikkerhed paastaae, at han ikke vil kunne rammes af Loven. Naar jeg gjorde en Grindring med Hensyn til, at Terminen var sat til 2 Aar, og viste, at det aldrig kunde udkomme ved en Parallellisering med Eftertryksloven, saa hørte jeg ikke, at den ærede Minister overhovedet svarede mig; det skulde da være, at han meente, at her ikke var Tale om nogen naturlig Ret for Kunstneren, medens der formeentlig skulde være en saadan for Forfatteren, og at derfor Bestyrelsen imod Eftertryk af disses Arbejder maatte udstrækkes videre; men jeg kan ikke nægte, at jeg virkelig troer, at skal der overhovedet være Tale om en Ret — og deri troer jeg, at det ærede Thing vistnok vil være enig med mig, at der med Hensyn til Kunstneren ikke blot er Delikatessehensyn at tage — saa maa man sætte den literære og den artistiske Eiendomsret lige høit; Fundamentet for dem er ganske det selvsamme; men 5 Aar er Eftertrykslovens Termin; ved Endringsforslaget skulde denne for Kunstens Vedkommende derimod sættes til 2

Aar. Dette er jo dog virkelig efter vor egen nuværende Lovgivning, naar vi blot indskrænke os til at see hen til denne, en meget alvorlig Begrændsning. Thi hvorledes staaer Sagen efter den nuværende Lovgivning? Det er ikke saa, at Kunstneren er uden Beskjærmelse og Beskyttelse; Forordningen af 13de Decbr. 1837 giver jo ham og efter hans Død tillige hans Enke Beskjærmelse i 5 Aar, og i 10 Aar, hvis det er et bethdeligere Arbejde; det maa ikke glemmes. Jeg behøver altsaa ikke at henvisse til fremmed Ret, men naar jeg har tilladt mig at gjøre det, saa er det navnlig, fordi den høitærede Indenrigsministers Motiver til Lovudkastet vise, hvilket Hensyn han har taget til de fremmede Lovgivelser. Naar derfor den ærede Minister mener, at han i sit Lovudkast har taget fuldstændigt Hensyn til fremmed Ret, saa troer jeg dog at kunne svare, at det kun er en enkelt tydelig Lovgivning, som han støtter sig paa, og jeg har allerede gjentagende gjort opmærksom paa, i hvilken Grad denne er forandret ved den senere Lovgivning; men lad os gaae til England og Frankrig, og hvis den høitagtede Minister der kan finde saadanne Indskrænkninger i Kunstnerens naturlige Ret, saa vil jeg strax være enig med ham. — Forøvrigt have selve de fremmede Lovgivelser formeentlige Indskrænkninger en ganske anden Betydning, end den ærede Minister synes at ville tillægge dem. Naar saaledes den ældre preussiske Lovgivning byder, at en Kunstner, naar han vil gjengive sit Vilde, har at henvende sig til Kuratorium for Kunsten — saaledes kalder Lovgivningen af 1837 det, men i Lovgivelserne af 1845—46, 52 og 54, hedder det: „Til Ministeriet for det Indre“ — saa er dette ikke et Baand paa Kunstneren, men det er, som det udtrykkelig staaer i Loven, for i endnu højere Grad at skjærme ham; det er for at gjøre det umuligt for nogen Eftertrykker at paaberaabe sig Uvidenhed om, at der eksisterer en saadan Ret for ham. Det er udtrykkelig sagt i Lovens Text, saa jeg troer rigtignok, at man meget godt tør tage Hensyn